

[Tinning]

sætte dem ned på en lavere sats, men alligevel blive ved med at lave opfyldningsarbejde og revalideringsarbejde, som man altid har gjort. Man kan efter 3 måneder snakke med dem om, hvordan det går, og hvordan de ser på fremtiden, og hvad der skal komme ud af det, og man kan i øvrigt lave alt muligt vejledende og opsøgende arbejde. Det har vi fået at vide på tryk af socialministeren, mundtligt af hr. Dræbye, for det står i bilstandsloven. Det er det eneste, vi ved. Grunden til, at det ikke rammer særlig hårdt, siger hr. Dræbye, er, at det står i bilstandsloven at det må det ikke. Socialministeren tror i sine store øjeblikke, at det, der står i bilstandsloven, også svarer til det, der foregår i virkeligheden, og man kunne fristes til at tro, at hr. Dræbye har det på samme måde. Altså vil jeg godt vide: hvor overholder man bilstandslovens § 28? Hvor kommer man med alle de tilbud om vejledende og opsøgende arbejde, man skal komme med?

Hvis det er sådan, at bilstandslovens § 28 ikke bliver overholdt, vil der jo ske det, som også hr. Agerschou var inde på, at det her bliver langt, langt værre, når det bliver ført ud i livet, end det ville være blevet med socialministerens forslag, og det er godt nok uhyggeligt, for de ligger langt ude i forvejen. Det, socialministeren ville, var at sige: folk skal over på § 43 efter de 9 måneder. Man kunne dog forvente noget opfølgingsarbejde, nogle revalideringsforsøg. Der er ganske vist ikke noget at revalidere til, men man kunne dog forvente det.

Nu siger det radikale venstre: blæse være med det, folk skal bare blive på § 37. Det skulle undre mig meget, om ikke der i en række kommuner vil ske det, at man siger: ja men folk går på en lav sats efter 9 måneder, uanset om vi hjælper dem eller ikke hjælper dem. Hr. Dræbye ved udmærket godt, at der findes ret mange kommuner i dette land, der fører socialpolitik på præcis det samme grundlag som den siddende socialminister, nemlig med ét eneste redskab: en regnemaskine. Kan vi spare, så skal der spares, og så er det godt nok, og så skal det nok virke. Sådan vil kommunerne også gøre, og så har vi sat ikke 25.000, men 40.000 familier hen i et hjørne, hvor de kan sidde på § 37, stk. 4 – kommer det til at hedde – fra nu af, og til de skal pensioneres; det bliver virkningen – måske ikke 40.000, måske kun 30.000, det kan

da godt være, det kan jeg nu ikke se er meget bedre.

Jeg skal selvfølgelig sige, at vi stemmer imod det ændringsforslag, der foreligger, og jeg skal også sige, at jeg med vilje har ventet med mine bemærkninger om lovforslaget som helhed til efter afstemningen.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti vil stemme for socialministerens ændringsforslag. Vi tror, at ved at bestemmelsen om varig hjælp føres ind i § 37, pointeres det meget stærkt, at klienterne fortsat har adgang til og kommunerne pligt til at sørge for revalidering og uddannelse og rådgivning.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Tinning (VS):

Når jeg vil gøre nogle få bemærkninger, hænger det først og fremmest sammen med, at det radikale venstre og børnefamilierne efterhånden er gået hen og blevet en myte. Jeg synes, der er grund til at pege på, hvad vedtagelsen af det her lovforslag, som jo kommer om lidt, betyder; det er jo en vedtagelse, det radikale venstre står bag.

Det betyder for det første, at hvis man har børn eller unge på fritidshjem, så stiger priserne med 40 pct. Bang – sådan! Ikke noget med undtagelser og sådan noget, det sker bare. Det er den ene ting, der sker. Den anden ting, der sker, er, at de 200.000 eller lidt flere familier, som i dag er på bilstandshjælp, alle sammen får nedsat underholdshjælpen fra 90 pct. af folkepensionens grundbeløb til 80 pct. Det er noget, der svarer til omkring 250 kr. om ugen. Det sker også. Hr. Dræbye og det radikale venstre i øvrigt ved udmærket godt, at der blandt disse over 200.000 familier findes bunker af børnefamilier, som